

ΤΟΜΟΣ Ζ'.
ΑΡΙΘΜ. 6 (150).

Συνδρομή ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἀπριλίου ἐκάστου ἔτους ἑτησία μὲν
φρ. χρ. 25 ἑξάμηνος δὲ φρ. χρ. 12½.

ΕΤΟΣ Ζ'.
τῇ 15/27. Ἰουνίου 1891.

Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ.

 Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Οὐμβέρτος, ὁ πρεσβύτατος υἱὸς τοῦ βασιλέως Βίκτωρος Ἐμμανουήλ Β' καὶ τῆς Μαρίας Ἀδελαΐδος, θυγατρὸς τοῦ ἀρχιδουκὸς Ῥάινερ τῆς Αὐστρίας, ἐγεννήθη τῇ 14 μαρτίου 1844. Εἰς ὅλα τὰ ὑπὲρ ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας κινήματα τῶν ἰταλῶν πατριωτῶν ἔλαβεν ἐνεργότατον μέρος, μετέσχε τῇ 1859 ὡς ἀνδυπολοχαγὸς τῆς ἐναντίον τῶν Αὐστριακῶν στρατείας, καὶ ἦτο διοικητὴς ἐνὸς λόχου κατὰ τὴν μάχην παρὰ τῇ Custozza (τῇ 24 ἰουνίου 1866). Μετὰ τὸ πέρας τῆς στρατείας συνειργάσθη ὁ Οὐμβέρτος πρὸς ἀναδιοργάνωσιν τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ· μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Ῥώμης (20 Σεπτεμβρίου 1870) ἀνέλαβεν ὡς ἀντιστράτηγος τὴν διοίκησιν τοῦ αὐτόθι λόχου καὶ ἐγένετο τῷ 1871 ἀρχιστράτηγος τοῦ ἐν Ῥώμῃ στρατιωτικοῦ σώματος. Διάδοχος ὧν ἦδη, ὁ Οὐμβέρτος ἦτο δερμὸς ὁπαδὸς τῆς μετὰ τῆς Γερμανίας συμμαχίας τῆς Ἰταλίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν φιλόγαλλον πατέρα του.

ΚΑΘΩ. ΤΟΜΟΣ Ζ'.

ΒΙΚΤΩΡ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ
διάδοχος τοῦ ἰταλικοῦ θρόνου.

Τῇ 9 ἰανουαρίου 1878 ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς Βίκτωρ Ἐμμανουήλ, καὶ ἐπὶ τὸν ἰταλικὸν θρόνον ἀνέβη ὁ Οὐμβέρτος. Ὁρκίσθη τῇ 19 ἰανουαρίου τὸν ὄρκον τῆς πίστεως εἰς τὸ πολίτευμα ἐνώπιον τοῦ ἡθροισμένου κοινοβουλίου, παρέσχεν ἀμνηστίαν τῶν πολιτικῶν ἐγκλη-

μάτων καὶ τῶν παρανομιῶν τοῦ τύπου, καὶ ἠνέωξε τῇ 7 μαρτίου κατὰ πρώτην φοράν τὸ κοινοβούλιον. Κατὰ τὸ πέρας μιᾶς περιοδείας, ἦν κατὰ τὸ φθινόπωρον ἐπεχείρησε μετὰ τῆς βασιλίσσης, εἰσελαύνων πομπῶδες εἰς Νεάπολιν τῇ 17 Νοεμβρίου 1878 ἐτραυματίσθη ἐλαφρῶς εἰς τὸ ἄνω τοῦ βραχίονος δι' ἐγχειρίδιον ὑπὸ τοῦ μαγείρου Passanante, ἐνῶ ὁ πρωθυπουργὸς Καϊρόλης ἐπληγώθη βαρέως. Ὁ Passanante κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου τῆς Νεαπόλεως εἰς θάνατον, ἀλλὰ βραδύτερον μετεβλήθη ἡ θανατικὴ ποινὴ εἰς ισόβια δεσμά.

Ἀπὸ τῆς 22 ἀπριλίου 1868 ὁ βασιλεὺς Οὐμβέρτος εἶνε νυμφευμένος μετὰ τὴν ἐξαδέλφην αὐτοῦ

Μαργαρίταν Μαρίαν Θηρεσίαν (τῆς ὁποίας τὴν εἰκόνα μετὰ βραχειῶν βιογραφικῶν σημειώσεων ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ Δ'. Τόμ. ἀρ. 16 τῆς Κλειῶς). Ἐκ τοῦ γάμου τούτου

ἐγεννήθη τῇ 11 νοεμβρίου 1869 ὁ νῦν διάδοχος τοῦ ἰταλικοῦ θρόνου Βίκτωρ Ἑρμανουήλ, πρίγκιψ τῆς Νεαπόλεως, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα παρεθέσαμεν ἐνταῦθα.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.

Υπάρχει, κατὰ τὸν ἡμέτερον πρὸ πάντων αἰῶνα, ἡ καλουμένη ἐπίσημος ἐπιστήμη, τῆς ὁποίας οἱ θεράποντες, ἀνὰ σύμπαντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον διεσπαρμένοι, ἀφιερροῦσι ὅλον αὐτῶν τὸν βίον εἰς τὴν ἐξερεῦνησιν τῆς ἀληθείας καὶ οὐδὲν ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν αὐτῶν ἀνακοινοῦσιν εἰς τὸ μέγα πλῆθος τῶν ἀμυήτων πρὶν ἢ βεβαιωθῶσιν ἀκραδάντως περὶ τῆς ἀληθείας αὐτοῦ καὶ ὁμόφωνως παραδεχθῶσιν αὐτὸ ὡς γνήσιον καὶ διαρκές. Ἡ ἐπίσημος αὕτη ἐπιστήμη εἶνε σκεπτική· καὶ ὀφείλει νὰ εἶνε τοιαύτη, διότι ἡ δυσπιστία καὶ ἐπιφυλακτικότητα εἶνε ἀκριβῶς ἡ ἀρίστη αὐτῆς ἀρετή. Μόνον διὰ τοῦ μεγάλου σκεπτικισμοῦ δύναται νὰ κατέχη ἐπαξίως τὴν ὑψηλὴν αὐτῆς περιώπην, καὶ νὰ εἶνε τὸ ἀσφαλές καὶ ἀναμάρτητον δικαστήριον, τὸ ἀνώτατον κριτήριον τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ψεύδους. Ὑπὸ τοῦ σκεπτικισμοῦ τούτου ἐμποδίζεται ἡ ἐπίσημος ἐπιστήμη ν' ἀποφανθῇ ὁμοφώνως περὶ τοῦ ὑπνωτισμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο θεωρεῖ ὡς τὸ φρονιμώτατον νὰ συνιστᾷ ὑπομονὴν εἰς τὸ κοινὸν καὶ ν' ἀποφεύγῃ πᾶσαν πρόωρον ἀπόφασιν, μέχρις οὗ ἐπέλθῃ ἡ ποδητὴ ὁμοφωνία.

Ναί, θὰ μᾶς ἦτο εὐκόλον νὰ ὑπομένωμεν, ἂν ἐπρόκειτο περὶ τῆς θερμοκρασίας τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἡλίου, ἢ περὶ τῆς μετατοπίσεως τοῦ ἄξονος τῆς γῆς, ἢ ἂν ἐπρόκειτο νὰ μάθωμεν ποίαν ιδέαν ἔχουσιν οἱ ἀσπάλακες περὶ τῶν χρωμάτων. Εἰς τοιαῦτα ζητήματα τὸ κοινὸν ἔχει μεγάλην ὑπομονήν· δὲν βιάζεται.

Ἀλλὰ προκειμένου περὶ τοῦ ὑπνωτισμοῦ τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Γινώσκουμεν ὅτι ἐν αὐτῷ πρόκειται περὶ ἀρωστίας καὶ περὶ ὑγείας· ἠκούσαμεν τι καὶ περὶ ἐπιτυχοῦς θεραπείας νόσων, τέως ἀνιάτων θεωρουμένων· ὡσαύτως δὲ περὶ κινδύνου καὶ περὶ ἀποτυχίας. Τὸ πρᾶγμα φαίνεται νὰ ἔχῃ μυστηριώδη τινὰ ἑλκυστικὴν δύναμιν. Καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου — ὁ ὑπνωτισμὸς παρουσιάσθῃ ὑπὸ ἀναριθμήτους μορφὰς καὶ εἰς τὸ μὴ ἐπιστημονικὸν μέρος τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐκαστος γινώσκει αὐτὸν ὑπὸ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ὄνομα: ὡς βιολογίαν, ὡς μαγνητισμόν, ὡς ὑπνοβατισμόν. Ἦτο μάλιστα ἄλλοτε ποτε ἡ μεγάλη δύναμις, ἐφ' ἣ ὑπερηφανεύοντο φθονεροὶ ἀνεπιστήμονες ἀπέναντι τῶν ἐπιστημόνων καὶ σιωπηλῶς ἐδεώρουν ἑαυτοὺς σοφωτέρους ὅλων τῶν καθηγητῶν ἢ καὶ μεγαλοφώνως ἐξέφραζον τὴν περιφρόνησιν των πρὸς τοὺς δοκησισόφους οἵτινες ἀρνοῦνται ἀπλοῦστάτα πᾶν ὅ,τι δὲν δύνανται νὰ ἐξηγήσωσι. Πάντα ταῦτα διεγείρουσι τὴν περιέργειαν καὶ ἀφαιροῦσι τὴν ὑπομονήν τοῦ κοινού.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν δύναται πλεόν νὰ σιωπηθῇ. Διὰ τοῦτο ἐδεώρῃσα καλὸν νὰ προσπαθῶ κατὰ τὰς δυνάμεις μου, ὅπως δώσω σαφεστέραν τινὰ ιδέαν τοῦ πράγματος, ὅπερ θάπτον ἢ βράδιον ἐξ ἅπαντος θὰ διαδοθῇ· θὰ ἐξηγήσω τὰ κυριώτερα καὶ οὐσιωδέστερα, συγχρόνως δὲ καὶ τοὺς λόγους δι' οὓς ἐπι-

κρατεῖ τοσαύτη διχογνωμοσύνη μετὰ τῶν ἐπιστημόνων. Ὅς ἀντικείμενον ὅμως τῆς παρούσης πραγματείας μου ἐξέλεξα οὐχὶ τὸν ὑπνωτισμόν, ἀλλὰ τὴν ψυχιατρικὴν μέθοδον. Αὐτὴν θεωρῶ ὡς τὸ σπουδαιότατον ἐξ ὅλων, ὅσα συμπεριλαμβάνονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ ζήτημα, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἐξήγησις καὶ περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ σφοδροτάτη ἔρις. Ὅτι ὑφίσταται μία κατάστασις, εἰς τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ μετατεθῶσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα, καὶ ἡ ὁποία καλεῖται ὑπνωσις (Hypnose), ὁμολογεῖται καὶ ὑπὸ τῶν σκεπτικωτέρων ἐπιστημόνων τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων. Ἀλλὰ τὸ μέγα ζήτημα εἶνε τὸ ἐξῆς: δύναται νὰ γείνη χρῆσις τῆς ὑπνώσεως πρὸς ἴασιν νοσημάτων; Πολλοὶ ἀρνοῦνται τοῦτο ἐντελῶς, ἄλλοι ὅμως ἀποκρίνονται: Οὐχὶ ἡ ὑπνωσις αὕτη καθ' ἑαυτὴν ἰατρεῖει, ἀλλὰ διὰ τῆς ὑπνώσεως καθίσταται δυνατὴ ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ νέας τινὸς θεραπευτικῆς μεθόδου, τῆς ὁποίας ἡ ἐξάσκησις γίνεται ἤδη ἀπὸ πολλῶν αἰώνων, τῆς ὁποίας ἡ θεωρία ἀπὸ πολλοῦ ἤδη κατενοήθη ὑπὸ διορατικῶν ἐπιστημόνων, τῆς ὁποίας ὅμως ἡ γενικὴ ἐφαρμογὴ εἶνε παντελῶς ἀδύνατος. Ἐνταῦθα πρόκειται περὶ μιᾶς θεραπευτικῆς μεθόδου, ἣτις θεωρεῖται ὡς ὀπλίζουσα τὸν ἱατρὸν μὲ ἰσχυρὰ μέσα, ὅπου πρότερον ἔμενεν ἄοπλος καὶ ἀμήχανος, καὶ ἣτις ὡς ψυχικὴ μέθοδος ἀπαιτεῖ τὰ αὐτὰ δικαιώματα ὑπάρξεως καὶ ἀναγνωρίσεως, οἷα κέκτνται αἱ λοιπαὶ ἀνεγνωρισμέναι μέθοδοι, ἡ χημικὴ καὶ ἡ φυσικὴ.

Εἰμπορῶ μὲ τρεῖς λέξεις νὰ ἐξηγήσω εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου, τί δύναμις ἱαματικὴ εἶνε αὕτη ἡ καλουμένη «ψυχιατρικὴ» δύναμις: εἶνε ἡ δύναμις τοῦ προφορικοῦ λόγου, ἡ δύναμις δι' ἧς θεραπεύομεν τὸν τυφλόν, λέγοντες αὐτῷ «Ἀνάβλεψον!» τὸν κωφόν, λέγοντες «ἄκουσον!», τὸν παράλυτον; λέγοντες «Ἐγείραι καὶ περιπάτει!».

Ὅλοι, νομίζω, παραδεχόμεθα ὅτι ὁ ἄνθρωπος συνίσταται ἐκ σώματος καὶ ψυχῆς. Εἴμεθα σχεδὸν βέβαιοι περὶ τούτου ὅτι κατὰ τι σπουδαῖον σημεῖον τῆς ἡμετέρας ζωῆς, δηλαδὴ μετὰ τὴν ἡμετέραν ζωὴν, θὰ γίνεται λόγος περὶ τινος «ὕλικου λειψάνου» τὸ ὁποῖον κατελίπομεν. Αὕτη εἶνε ἡ ἐπικρατοῦσα γνώμη, ἀκολουθοῦμεν δὲ καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα τοὺς συνήθεις ὅρους. Ἐν τούτοις ὅμως πᾶς ἄνθρωπος, ὅστις ἐπρόφερέ ποτε τὰς λέξεις ταύτας μετὰ τινος σκέψεως, θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ φαντασθῇ τις τί εἶνε ἡ ψυχὴ καὶ πῶς συνδέεται μετὰ τοῦ σώματος. Πρὸ παντὸς ἄλλου ἐπεδύμουν νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μου εἰς τοῦτο: ὅτι ἡ γνώμη, καθ' ἣν φαντάζονται τινες τὸ σῶμα ὡς ἓν κιβώτιον καὶ τὴν ψυχὴν ὡς ἄλλο τι πρᾶγμα ἐγκεκλεισμένον ἐν τῷ κιβωτίῳ τούτῳ — ἡ τὸ μὲν σῶμα ὡς μέγα τι νευρόσπαστον, τὴν δὲ ψυχὴν ὡς ἀνθρωπάριον τὸ ὁποῖον τραβᾷ τοὺς σπάγους — βεβαίως δὲν εἶνε ἡ ὁρθή· καὶ ὅτι πρὸς τοῦτοις εἶνε πολὺ παρὰ-